

Otevřený dopis: Stanovisko Sdružení profesionálních pracovníků památkové péče, o. s. k pracovní verzi návrhu zákona o památkovém fondu z 9. 1. 2015

Sdružení profesionálních pracovníků památkové péče, o.s.

639 00 Brno, Vídeňská 270/60

Vážený pan

Mgr. Daniel Herman

Ministr kultury ČR

Maltézské náměstí 1

118 11 Praha 1 – Malá Strana

V Brně, 5. února 2015

Otevřený dopis: Stanovisko Sdružení profesionálních pracovníků památkové péče, o. s. k pracovní verzi návrhu zákona o památkovém fondu z 9. 1. 2015

Vážený pane ministře,

Sdružení profesionálních pracovníků památkové péče nesouhlasí s procesem přípravy a se stávající podobou návrhu zákona o památkovém fondu. Celkové odmítnutí připravované normy považujeme za jediné možné zejména ze čtyř důvodů:

1) Návrh zákona o památkovém fondu podstatně snižuje rozsah památkové ochrany národního kulturního dědictví. Oproti stávajícímu stavu nejasně definuje, které práce na kulturní památce spadají do působnosti orgánů státní památkové péče, z působnosti těchto orgánů vyřazuje řadu činností v památkových zónách, nově definuje území bez nutnosti provádění archeologických výzkumů, nestanovuje klíč, dle něž mají „výkonné“ orgány státní památkové péče posuzovat zásahy u památkově chráněných statků. Nedefinuje ochranu hmotného kulturního dědictví jako veřejný zájem, a to v rozporu s věcným záměrem zákona, schváleným vládou,¹ o němž přitom zpracovatelé zákona v jiných sporných bodech tvrdí, že jsou jím zcela vázáni. Za veřejný zájem je označena pouze ochrana památkového fondu, který není a nikdy nemůže být celým hmotným kulturním dědictvím. Dochází k fragmentizaci a de facto odstátnění památkové péče, neboť památkovou péči v jednotlivých krajích budou definovat krajské úřady.² Zákon neřeší, kdo bude hájit zájmy státu v procesu nakládání s památkovým fondem. Dramaticky oslabuje roli odborné složky v procesu péče o památkový fond, role dosavadního odborného arbitra státní památkové péče, Národního památkového ústavu, přechází u naprosté většiny případů památkové obnovy, opravy či údržby z roviny povinně se vyjadřujícího do roviny informovaného o chystaném zásahu. Národní památkový ústav není orgánem státní památkové péče, nikdy (na rozdíl od spolků) se nemůže stát účastníkem řízení. Toto rozvrací systém odborné péče o památky, který se v českých zemích náročně konstitvoval posledních 150 let.

¹ Viz Usnesení vlády České republiky č. 156 z 6. 3. 2013.

² Důsledky tohoto neblahého trendu jsou viditelné již dnes, například krajský úřad Ústeckého kraje zcela akceptuje osazování plastových výplní i u kulturních památek v městských památkových rezervacích, v sousedním Karlovarském kraji je takový postup odmítán i u nechráněných objektů v plošně chráněných územích.